

РЕШЕНИЕ

№ 1353

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 05.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8114** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Й. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], №11А, вх. В, ап. 98 срещу Разпореждане № 4505-40-1073/19.06.2019 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, НОИ, с което е изплатена сума в размер на 5 476,21 лв. за период от м. октомври 2016 г. до м. февруари 2017 г. вкл. С доводи за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, жалбоподателят оспорва размера на отпуснатото гарантирано вземане, моли същият да бъде изменен. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като прави отказ от петитума на жалбата си досежно исканията по т.2,3 и 4. Поддържа, че разпореждането е неправилно в частта, с която е изплатена сума в размер на 5 476,21 лв., като поддържа искането да му бъде възстановена сумата от 915,32 лв., представляваща надвнесени осигуровки.

Ответникът – Директор на Фонд „Гарантиране на вземанията на работниците и служителите“ при НОИ, представляван от процесуален представител юрк. М., оспорва

жалбата. Поддържа, че условията за възникване на правото на гарантирано вземане, както и максималният му размер са определени съобразно закона. Излага подробно становище в депозирана писмена защита.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Б. Г. е подал Заявление– декларация за отпускане на гарантирано вземане с вх. № 4502-21-3074/27.12.2018 г. /л. 15 от делото/ за отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, като е посочил, че от 11.12.2006 г. до 20.02.2017 г. е работил на длъжност Мениджър операции радио мрежа в [фирма].

С решение № 2491 от 17.12.2018 г. на Софийски градски съд, е открито производство по несъстоятелност на [фирма], вписано в Търговския регистър на 17.12.2018 г.

По така подаденото заявление е постановено оспорваното в настоящото производство Разпореждане № 4505-40-1073/19.06.2019г., издадено от директора на ФГВРС, с което е определен размер на сумата за изплащане по гарантираното вземане в размер на 5 476,21 лв. В разпореждането е посочено, че за периода м. октомври 2016 г. до м. февруари 2017 г., включително, са начислени, но неизплатени брутни трудови възнаграждения на жалбоподателя в размер на 14 489,53 лв. Размерът на гарантираното вземане е определен в размер на 7000 лв. /пет месеца по 1 400лв./ . Определено е на основание чл. 221, ал. 1 КТ вземане в размер на 3114,06 лв. и по чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 625,62 лева. Размерът на гарантираното вземане за парични обезщетения е определен в размер на 1 400.00 лв. Общо размерът на гарантираното вземане е определен в размер на 7000,00 лева. Данъчната основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ е определена в размер на 6 084.68 лв. и данък върху дохода- 608,47 лв. Крайната сума за изплащане е в размер на 5 476,21 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, съдържа предписаните от закона реквизити, подадена е в предвидения 14- дневен срок /по делото липсва обратна разписка за връчването, поради което съда счита същото за връчено в срок/ и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. С оглед на изложеното, жалбата е процесуално допустима, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното разпореждане е издадено от В. Б., която видно от Заповед № 1016-40-723/16.06.2016 г. /л. 26 от делото/ към момента на издаване на разпореждането е заемала длъжността директор на ФГВРС, поради което съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган. Същото е издадено в писмена форма, съдържа изискуемите специални реквизити по чл. 10, ал. 3 от Наредбата, като не се констатират пороци във формата, нито допуснати съществени процесуални нарушения.

Правилно е приложен и материалният закон.

Гарантирани вземания на работниците и служителите по смисъла на ЗГВРСНР са начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт – чл. 3 ЗГВРСНР.

Процедурата по изплащане на гарантираните вземания е нормативно уредена в Глава четвърта на ЗГВРСНР, а редът и начинът за информиране на работниците и служителите, както и за отпускането и изплащането на гарантираните вземания, се уреждат с наредба на Министерския съвет (чл. 29 ЗГВРСНР), а именно Наредба за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР, Наредбата). Съобразно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираното вземане се изплаща на правоимащия работник или служител въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда. Съгласно чл. 10, ал. 2 от наредбата, разпореждането за изплащане на гарантираното вземане се издава в едномесечен срок от подаване на заявлението-декларация и се изпраща на съответното ТП на НОИ и на правоимащия работник или служител в 3-дневен срок от издаването му, като в него се посочват: 1. размерът на начислените, но неизплатени брутни трудови възнаграждения, и периодите, за които се отнасят; 2. видовете и размерът на начислените, но неизплатени парични обезщетения, и периодите, за които те се отнасят; 3. ограниченият размер на гарантираното вземане, ако има такъв; 4. размерът на данъка върху доходите и запорите (ал. 3).

Съгласно чл. 6 от ЗГВРСНР, субективното право на гарантирани вземания за работниците и служителите възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност, за откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност или за откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване на дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството, поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството. Според чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, за да е от категорията на правоимащите лице трябва да е било в трудово правоотношение с работодател, по отношение на който да е открито производство по несъстоятелност независимо от срока му и от продължителността на работното време.

Съобразно чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Максималният месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1 се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър – ал. 2. Видно от посочените разпоредби, законът предвижда ограничение в броя и размера на изплащаните гарантирани вземания, като конкретно относно максималния размер на

вземанията се препраща към ЗБДОО. С чл. 15, ал. 2 от ЗБДОО за 2019 г. е определен максимален размер на гарантираните вземания 1 400 лв.

В съответствие с чл.22, ал.2 от ЗГВРСНР гарантираното вземане е определено в максималния размер от 1 400 лв. или общо за 5 месеца – 7000 лв.

Съгласно чл. 4 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (Наредбата) в срок до 21 дни от вписване на съдебното решение по чл. 6 ЗГВРСНР в търговския регистър работодателят изготвя за всяко правоимащо лице справка по образец съгласно приложение № 1.

На основание чл. 10, ал. 3 от Наредбата в разпореждането за изплащане на гарантираните вземания се посочват:

1. размерът на начислените, но неизплатени брутни трудови възнаграждения, и периодите, за които се отнасят;
2. видовете и размерът на начислените, но неизплатени парични обезщетения, и периодите, за които те се отнасят;
3. ограниченият размер на гарантираното вземане, ако има такъв;
4. размерът на данъка върху доходите и запорите.

В чл. 10, ал. 4 от Наредбата е посочен реда за определяне на ограничения размер на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР.

Съгласно чл. 28 от ЗГВРСНР, съответно чл. 15 от Наредбата едновременно с изплащането на гарантираните вземания съответното териториално поделение на НОИ превежда данъка върху доходите и запорите.

На основание чл. 42, ал. 1 от ЗДДФЛ авансовият данък за доходи от трудови правоотношения се определя от работодателя месечно на базата на месечна данъчна основа. В ал. 2 е посочено, че месечната данъчна основа се определя, като облагаемият доход по чл. 24, начислен за съответния месец, се намалява с удържаните от работодателя задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице, по реда на КСО и Закона за здравното осигуряване или за задължително осигуряване в чужбина. Съгласно ал. 4 размерът на дължимия данък се определя, като месечната данъчна основа по ал. 3 се умножи по данъчна ставка 10 на сто, а за доходите, придобити като морско лице - по данъчна ставка 1 на сто. В ал. 5 е посочено, че данъкът по ал. 4 се удържа от работодателя при окончателното изплащане на облагаемия доход, начислен за съответния месец.

В конкретния случай, не се спори от страните, че със Заявление-декларация от 27.12.2018 г., подадено до териториално поделение на НОИ - С.-град, жалбоподателят е поискал отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР въз основа на представени документи и декларирани в тях обстоятелства за правоотношението му с фирма

[фирма]. Трудовото правоотношение между жалбоподателят и дружеството-работодател е прекратено, считано от 20.02.2017 г.

В справка за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по Кодекса на труда и други документи изх. № 2046 от 04.03.2019 г./л.17 от делото/, изготвена от работодателя [фирма] се установява, че са били начислени, но неизплатени следните суми, дължими като трудово възнаграждение:

- за месец октомври 2016 г. - 3114,06 лева;
- за месец ноември 2016 г. - 3114,07 лева;
- за месец декември 2016 г. - 3114,06 лева;
- за месец януари 2017 г. - 3114,06 лева;
- за месец февруари 2017 г. - 2033,28 лева.

В справка са посочени и дължими от работодателя обезщетения, които са начислени, но неизплатени на жалбоподателя за претендиращия период, а именно по чл. 221, ал. 1 от КТ - 3114,06 лева и по чл. 224, ал. 1 от КТ - 625,62 лева.

С оглед на представената от работодателя справка, в която са посочени начислените, но неизплатени от него трудови възнаграждения и обезщетения, и за кой период са дължими е постановено процесното Разпореждане № 4505-40-1073 от 19.06.2019 г. от директора на фонд ГВРС, с което е определен размер на гарантираното вземане за изплащане в размер на 5476,21 лева. В разпореждането е посочено, че за периода м. октомври 2016 г. до м. февруари 2017 г. са начислени, но неизплатени брутни трудови възнаграждения на жалбоподателя в размер на 14489,53 лева. Размерът на гарантираното вземане е определено в размер на 7000,00 лева. Определено е на основание чл. 221, ал. 1 КТ вземане в размер на 3114,06 лева и по чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 625,62 лева. Размерът на гарантираното вземане за парични обезщетения е определен в общ размер на 1400,00 лева. Данъчната основа по чл. 42, ал. 3 от ЗДДФЛ е определена в размер на 6084,68 лева. Крайната сума за изплащане е в размер на 5476,21 лева.

Във вр. с хипотезата на чл. 24. ал. 1 от ЗДДФЛ облагаемият доход за пет месеца е определен правилно по 1400,00 лева, като месечната данъчна основа съгласно чл. 42. ал. 2 от ЗДДФЛ за месеците октомври - декември 2016 г. е 1219,40 лева, а за януари и февруари 2017 г. - 1213,24 лева. Съгласно чл. 42 от ЗДДФЛ данъчната основа се определя като облагаемият доход по чл. 24, начислен за съответния месец, се намалява с удържаните от работодателя задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице по реда на КСО и ЗЗО.

С процесното разпореждане при определяне на данъчната основа са приспаднати сумите, които представляват осигурителни вноски, както следва:

- вноски за фонд „Пенсии” за 2016 г. - чл. 6, ал. 1, т. 2, б. „а”, във вр. с чл. 6, ал. 3, т. 9, б. „а” от КСО - 5.7 на сто;
- вноски за фонд „Общо заболяване и майчинство” за 2016 г. - чл. 6, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 6, ал. 3, т. 7 от КСО - 1.4 на сто;
- вноски за фонд „Безработица” за 2016 г. - чл. 6, ал. 1, т. 6, във вр. с чл. 6, ал. 3, т. 7 от КСО - 0.4 на сто;
- вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване за 2016 г. - чл. 157, ал. 3, т. 1 от КСО - 2,2 на сто;
- вноски за здравно осигуряване - чл. 40, ал. 1, т. 1 от 330, във вр. е чл. 2 Закона за бюджета на здравноосигурителната каса за 2016 г. - 3,2 на сто.

През 2017 г. има промяна във вноските, дължими за фонд „Пенсии”, и съответно са изчислени следните вноски:

- вноски за фонд „Пенсии” за 2017 г. - чл. 6, ал. 1, т. 2, б. „а”, във вр. с чл. 6, ал. 3, т. 9, б. „а” от КСО и чл. 6, ал. 1, т. 4, б. „а” - 6,14 на сто (5,7 + 0,44);
- вноски за фонд „Общо заболяване и майчинство” за 2017 г. - чл. 6, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 6, ал. 3, т. 7 от КСО - 1,4 на сто;
- вноски за фонд „Безработица” за 2017 г. - чл. 6, ал. 1, т. 6, във вр. с чл. 6, ал. 3, т. 7 от КСО - 0.4 на сто;
- вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване за 2017 г. - чл. 157, ал. 3, т. 1 от КСО - 2.2 на сто;
- вноски за здравно осигуряване - чл. 40, ал. 1, т. 1 от 330, във вр. с чл. 2 от Закона за бюджета на здравноосигурителната каса за 2017 г. - 3.2 на сто.

Така данъкът върху данъчна основа по чл. 42 от ЗДДФЛ от 6084,68 лева е 608,47 лева, т.е. общата сума за изплащане е 5476,21 лева.

Във вр. с посочения и установен начин на формиране на гарантираното вземане, възражението на жалбоподателя, че фондът не му е изплатил обезщетенията по чл. 221, ал. 1 и по чл. 224, ал. 1 от КТ е неоснователно. Това е така, тъй като при определяне на гарантираното вземане се вземат предвид начислените, но неизплатени от работодателя месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения за последните 6 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6 от ЗГВРСНР. В конкретния случай ограничението в сумата до 1400,00 лева се отнася до гарантираните вземания за начислени, но неизплатени месечни трудови

възнаграждения и обезщетения на жалбоподателя и произтича от текста на чл. 22, ал. 1 и 2 от ЗГВРСНР, тъй като обезщетенията са част от общата сума, начислена през съответния месец, т.е. те влизат в сумата на максималния размер на гарантираното вземане.

Неоснователно се явява и възражението на жалбоподателя, че определеното за изплащане гарантирано вземане не следва да се облага с данък. Гарантираното вземане възмездява начислените и неизплатени трудови възнаграждения и/или обезщетения или част от тях, но правоимащото лице не може да получи по-големи суми от това, което му се дължи по трудово правоотношение. Гарантираното вземане има характер на заместващо заплатата плащане и се явява доход от източник в България по смисъла на чл. 8 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), който е облагаем съгласно чл. 12 от същия закон. Необлагаемите доходи са изрично и изчерпателно посочени в чл. 13, ал. 1 от ЗДДФЛ, а гарантираните вземания, получени по реда на ЗГВРСНР, не са сред изброените в разпоредбата видове доходи. С оглед на изложеното върху сумите на гарантираните вземания на общо основание се начислява данък върху дохода, който е за сметка на осигуреното лице. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 10, ал. 3, т. 4 от Наредбата, която предвижда, че в разпореждането се посочва размерът на данъка върху доходите. В тази връзка разпоредбите на чл. 28 от ЗГВРСНР и чл. 15 от Наредбата императивно въвеждат задължение за административния орган едновременно с изплащане на гарантираните вземания да превежда данъка върху доходите и запорите.

В горния смисъл се явява неотнормено за административния орган /ФГВРС/ дали работодателят е начислил и превел по сметка на НАП суми за данък по чл. 42 от ЗДДФЛ, тъй като ако това е сторено за неизплатено трудово възнаграждение, такова действие и плащане от страна на работодателя се явява недължимо, съответно тези суми подлежат на възстановяване, което обстоятелство не освобождава фонда от задължението му произтичащо от закона, сам да начисли и преведе данъка при изплащане на гарантираното вземане.

По изложените по-горе съображения съдът приема, че административният орган правилно е определил размера на отпуснатото гарантирано вземане по отношение на Б. Й. Г., при спазване на разпоредбите на закона.

Предвид изложеното, жалбата се явява неоснователна и следва да се бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена за сумата от 100 лв. на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,

Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Й. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], №11А, вх. В, ап. 98 срещу Разпореждане № 4505-40-1073/19.06.2019 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ.

ОСЪЖДА Б. Й. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: